

Ejendom eller Statens Ejendom, er et saa stort og vigtigt Spørgsmaal, at det vil tage Aar og Dag at faa det undersøgt. Jeg mener altsaa, at der er ingen Anledning til nu at kaste dette Spørgsmaal, som kan blive brændende til sin Tid, ind i den almindelige Debat ved Siden af alle de andre store Spørgsmaal, der staar paa Dagsordenen. Vort Bord overdænges jo hver Dag med nye Lovforslag, hvor man søger at løse en hel Række Problemer af forskellig Art, og jeg synes ikke, der er nogen Anledning for os til at fremkalde mere Stof, fordi vi synes, det kunde være rart at have saadan en Kommission og se, hvorledes den kunde klare Forholdene. Lad os nu være tilfredse med den nuværende Ordning. Hvorledes Ryslingemenighedens Fremtidsskæbne bliver, er en Sag for sig, der egentlig ikke vedrører Folkekirken i den Forstand, at man skal sætte hele Folkekirken i Bevægelse og forandre hele Forholdet mellem Staten og Folkekirken, bare fordi der er en Præst — selv med en større Menighed —, der ikke kan forliges med Folkekirkens Ritualer. Det maa blive deres Sag, og saa har de deres Veje at gaa. Jeg finder ikke, at man af den Grund skal gaa til Nedsættelse af et saadant kirkeligt Udvalg, og derfor vil jeg ikke være med til at anbefale det, da jeg ikke venter mig noget positivt Resultat deraf.

Kammersgaard: Jeg finder ingen Anledning til at forlænge denne Debat synderligt, men har dog nogle enkelte Bemærkninger at gøre i Anledning af forskellige Udtalelser, som er fremkommet ved denne Lejlighed.

Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen udtalte, at Ryslingestriden var en Strid om, paa hvilken Maade en Daabshandling skulde udføres. Jeg vil overfor dette hævde, at man med lige saa stor Ret kan gøre gældende, at det er et Spørgsmaal om, om Ministeren ved at autorisere Ryslingerituallet eventuelt derved skal tvinge andre til at anerkende det. Ganske vist — og det er for Resten det mærkelige ved det — hævdede det ærede Medlem, at Ministeren havde Lovens Ret paa sin Side, men Livets Ret havde han ikke. Naar jeg siger, at det er det mærkelige ved det, er det, fordi der for nylig her fra denne Talerstol fra det Partis Side, hvortil det ærede Medlem hører, blev anstillet en ganske modsat Betragtning. Jeg minder om, hvilke Betragtninger Venstre gjorde gældende overfor Justitsministeren, da han med saa at sige hele den offentlige Mening paa sin Side havde foretaget den

meget omtalte Internering. Da blev der fra den Side hævdet, at han havde maaske Livets Ret, om man saa maa sige, paa sin Side, men Lovens Ret havde han ikke, og det ønskede man konstateret. Nu siger man fra samme Side, at Kirkeministeren har Lovens Ret paa sin Side, men nu hævder man lige saa afgjort Livets Ret.

Det ærede Medlem Hr. Blang rettede det Spørgsmaal: Hvad vil Socialdemokratiet? Jeg kan ikke tænke mig, at der bagved dette Spørgsmaal laa noget Ønske om at faa at vide, hvad vort endelige Maal var; det maatte det ærede Medlem jo vide, at det er en Adskillelse mellem Stat og Kirke. Jeg maa i saa Henseende henvise det ærede Medlem til § 1 i det forelagte Forslag; jeg synes, den taler et tilstrækkelig tydeligt Sprog, idet der deri ønskes en Bemyndigelse til at nedsætte et Udvalg til Drøftelse af Forholdet mellem Staten og Folkekirken og til at afgive Betænkning om eventuelle Ændringer i det bestaaende Forhold, derunder ogsaa Formaaletjenligheden af en fuldstændig Adskillelse. For os er det sidste Hovedsagen, det er jo ingen Hemmelighed. Andre kan maaske sætte Fingeren et andet Sted og sige, at det er for dem Hovedsagen; det faar enhver tage Stilling til, som han vil. Det socialdemokratiske Partis Stilling til denne Sag synes jeg er fuldt forstaaelig. Ganske vist hævdede det ærede Medlem, at Regeringen under de nuværende Forhold ikke kunde gennemføre en saadan Adskillelse. Vel, det er muligt, han har Ret, men det, vi kan opnaa ved Udvalgets Nedsættelse, er dette, at vi kan faa Vilkaarene fastslaaet for, hvordan en Adskillelse kan finde Sted, naar den Tid kommer, da det fra alle Sider ønskes, at den skal finde Sted.

Til de Bemærkninger, der veksledes mellem det ærede Medlem Hr. Povlsen og det ærede Medlem Hr. Pürschel, skal jeg kun sige, at det selvfølgelig til enhver Tid tilkommer Partierne paa legitim Maade at søge fastslaaet Tilstedeværelsen af Ministeriets Basis. Det er jo ikke noget nyt, og det vil tilkomme dem ved denne Lejlighed som ved en hvilken som helst anden.

Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, udtalte, at jeg havde ikke Ret i det Citat, jeg anførte af den højtærede Socialminister, der gaar ud paa, at Hr. J. C. Christensen var den sidste virkelige Kirkeminister her i Landet. Den ærede Ordfører maa dog sikkert indrømme mig, at J. C. Christensen er den sidste Kirkeminister her i Landet, der har